

4. Ar tuo atveju, kai valstybė narė pasirenka apmokestinimo mokesčiu už kopijavimą asmeniniam naudojimui sistemą, šio mokesčio taikymas nedarant skirtumo tarp įmonių ir profesinę veiklą vykdančių asmenų, aiškiai išsigijusių skaitmeninio atgaminimo aparatus ir laikmenas kitiems nei kopijavimui asmeniniam naudojimui tikslams (kai atgaminama asmeniniam naudojimui bet kurioje laikmenoje ir atgaminantys fiziniai asmenys nesiekia tiesioginių ar netiesioginių komercinių tikslų) atitinka „teisingos kompensacijos“ sąvoką?

5. Ar Ispanijos nustatyta sistema, pagal kurią mokestis už kopijavimą asmeniniam naudojimui taikomas visiems skaitmeninio atgaminimo aparatams ir laikmenoms nedarant skirtumo, gali pažeisti Direktyvą 2001/29/EB, jeigu tarp teisingos kompensacijos ir ją pagrindžiančios teisės į kopijavimą asmeniniam naudojimui apribojimo yra nepakankamas ryšys, nes kompensacija daugiausiai taikoma skirtingoms situacijoms, kai nėra piniginę kompensaciją pagrindžiančios teisės apribojimų?

(¹) 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230-239).

kokie — ir koku pagrindu — darbuotojai buvo mokami papildomi priedai prie pagrindinio mėnesinio atlyginimo?

(¹) 1992 m. spalio 19 d. Tarybos direktyva 92/85/EEB dėl priemonių, skirtų skatinti, kad būtų užtikrinta geresnė nėščių ir neseniai pagimdžiusių arba maitinančių krūtimi darbuotojų sauga ir sveikata, nustatymo (dešimtoji atskira direktyva, kaip numatyta Direktyvos 89/391/EEB 16 straipsnio 1 dalyje).

2008 m. lapkričio 6 d. Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE pateiktas apeliacinis skundas dėl 2008 m. rugsėjo 10 d. priimto sprendimo byloje T-59/05 Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE prieš Europos Bendrijų Komisiją

(Byla C-476/08 P)

(2009/C 19/23)

Proceso kalba: anglų

2008 m. lapkričio 4 d. Helsingin käräjäoikeus (Suomija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Sanna Maria Parviainen prieš Finnair Oyj

(Byla C-471/08)

(2009/C 19/22)

Proceso kalba: suomių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Helsingin käräjäoikeus

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Sanna Maria Parviainen

Atsakovė: Finnair Oyj

Prejudicinis klausimas

Ar Nėščųjų apsaugos direktyvos (¹) 11 straipsnio 1 dalis turėtų būti aiškinama ta prasme, kad darbuotojai, kuriai dėl nėštumo pavedama dirbti kitą, mažiau apmokamą darbą, pagal direktyvą turi būti mokamas tokio paties dydžio atlyginimas, koks vidutiniškai buvo mokamas prieš perkėlimą, ir ar šiuo atveju svarbu,

Šalys

Apeliantė: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE, atstovaujama N. Korogiannakis, P. Katsimani, Δικηγόροι

Kita proceso šalis: Europos Bendrijų Komisija

Apeliantės reikalavimai

— Panaikinti Pirmosios instancijos teismo sprendimą.

— Panaikinti Komisijos Žemės ūkio generalinio direktorato sprendimą atmesti ieškovės pasiūlymą ir sudaryti sutartį su kitu rangovu.

— Priteisti iš Komisijos sumokėti visas ieškovo teises bei kitokias išlaidas susijusias su ankstesne procedūra, net jei šis apeliacinis skundas būtų atmestas, o taip pat ir šio apeliacinio proceso išlaidas, jei apeliacinis skundas būtų patenkintas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Apeliantė apeliacinį skundą dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo T-59/05 grindžia šiais pagrindais:

Teigiama, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė procedūros reikalavimus nepripažindamas akivaizdaus prieštaravimo tarp vertinimo komiteto ataskaitos 5.2 punkte ir 5.4 punkte išdėstytų laimėtojo nustatymo kriterijų ir klaidingai aiškindamas įrodinėjimo naštos padalinimą reglamentuojančias procedūrinės taisykles. Konkrečiai, Pirmosios instancijos teismas nesiremia jokiais įrodymais akivaizdų prieštaravimą vadindamas „tipografijos klaida“ ir tokių įrodymų jokiū būdu negalima rasti pačioje vertinimo ataskaitoje.

Priimant sprendimą neatsižvelgta į pasekmes atsiradusias Komisijai pažeidus savo rūpestingumo pareigą ir gero administravimo principą. Kadangi Pirmosios instancijos teismas pripažinęs, kad Komisija padarė teisės pažeidimą, jo šiuo pagrindu nepanaikino, Pirmosios instancijos teismas neabejotinai blogai taikė taikytinas nuostatas.

Teigiama, kad Pirmosios instancijos teismas netaikė taikytinų nuostatų dėl perkančiosios organizacijos pareigos nurodyti priešžastis, kurios būtų nulėmusios sprendimo dėl konkurso nugalėtojo panaikinimą; 2004 m. gruodžio 10 d. laišku apeliantei buvo pateikti tik rezultatai ir bendro pobūdžio pastabos iš vertinimo ataskaitos. Pirmosios instancijos teismas tokiu būdu iškreipė jam pateiktus įrodymus ir todėl jo sprendimas turi būti panaikintas.

2008 m. lapkričio 6 d. Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Italija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Buzzi Unicem SpA ir kt. prieš Ministero dello Sviluppo Economico ir kt.

(Byla C-478/08)

(2009/C 19/24)

Proceso kalba: italų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Buzzi Unicem SpA ir kt.

Atsakovė: Ministero dello Sviluppo Economico ir kt.

Prejudiciniai klausimai

1) Ar Europos Bendrijų steigimo sutarties 174 straipsnio 2 dalyje įtvirtintas principas „teršėjas moka“ gali būti aiškinamas taip, kad, net jei kalbama tik apie išskirtinius atvejus,

imtis skubių apsaugos priemonių, atlikti užterštos teritorijos valymo ir aplinkos atstatymo darbus (ir (arba) padengti atitinkamas išlaidas) galima įpareigoti asmenį, kuris nesusijęs su medžiagu, dėl kurių pablogėjo ekologinė padėtis šioje teritorijoje, išleidimu į aplinką, ar veikiau, į šį klausimą atsakius neigiamai, šis principas draudžia nacionalinės teisės aktus ir (arba) administracinę praktiką, pagal kurią imtis skubių apsaugos priemonių, atlikti užterštos teritorijos valymo ir aplinkos atstatymo darbus (ir (arba) padengti atitinkamas išlaidas) įpareigojamas asmuo, kuris tvirtina nesusijęs su medžiagu, dėl kurių pablogėjo ekologinė padėtis šioje teritorijoje, išleidimu į aplinką, iš anksto nepatvirtinus jokios individualios atsakomybės nustačius priežastinį ryšį, ir vien todėl, kad šis asmuo užterštoje teritorijoje vykdo veiklą arba turi daiktinių teisių, taip pažeidžiant proporcingumo principą arba jo netaikant?

2) Ar principas „teršėjas moka“ draudžia nacionalinės teisės nuostatą, konkrečiai kalbant Civilinio kodekso 2050 straipsnį, kuriuo viešosios administracijos įstaigai suteikiama teisė įpareigoti pramonininkus atlikti užterštos teritorijos valymą — tuo atveju, kai joje veiklą vykdo daug pramonininkų, iš anksto nenustačius jų individualios atsakomybės už taršą, bet kuriuo atveju vien todėl, kad jie laikomi atsakingais, nes turi gamybos priemonių ir dėl to yra objektyviai atsakingi už jomis padarytą žalą aplinkai, ir ar bet kuriuo atveju jų gali būti reikalaujama išvalyti užterštą teritoriją, net jei nenustatytos materialios taršos sukėlimo priežastys ir nėra jos atsiradimui proporcingo pagrindo?

3) Ar Bendrijos direktyva dėl žalos aplinkai ištaisymo (2004 m. balandžio 21 d. Direktyva 2004/35/EB⁽¹⁾), o konkrečiai šiuo atveju — jos 7 straipsnis ir šiame straipsnyje minimas II priedas) draudžia nacionalinės teisės aktus, suteikiančius viešosios administracijos įstaigai teisę kaip „pagrįstas žalos aplinkai ištaisymo galimybes“ nurodyti aplinkos terpeje atlikti kitokius ir papildomus darbus (šioje byloje — požeminiuose vandenyse palei visą jūros pakrantę pastatyti „fizinis barjerus“), palyginti su tais, kurie pasirinkti pasibaigus specialiam išankstiniam tyrimui bei kurie buvo patvirtinti, parengti ir įgyvendinami, vis dėlto neįvertinus specifinių teritorijai būdingų sąlygų ir vykdymo išlaidų atsižvelgiant į pagrįstai numatomą naudą, galimos ar tikėtinos susijusios žalos ir pasekmių visuomenės sveikatai ir saugumui bei įvykdymo terminų?

4) Ar, atsižvelgiant į ypatingą padėtį nacionalinės svarbos Priolo teritorijoje, Bendrijos direktyva dėl žalos aplinkai ištaisymo (2004 m. balandžio 21 d. Direktyva 2004/35/EB, o konkrečiai šiuo atveju — jos 7 straipsnis ir šiame straipsnyje minimas II priedas) draudžia nacionalinės teisės aktus, kurie suteikia viešosios administracijos įstaigai teisę savo iniciatyva nustatyti tokius reikalavimus, kaip antai sąlygos gauti leidimą teisėtai naudotis teritorijomis, kurioms tiesiogiai netaikomas valymo reikalavimas, nes jos jau išvalytos arba bet kuriuo atveju neužterštos, ir kurios yra nacionalinės svarbos Priolo teritorijoje?

⁽¹⁾ OL L 143, p. 56.